09/04/2019

“Τι είναι αυτό το θείο θέλημα”

/ Αγιορείτικα

του Γέροντα Ιωσήφ του Βατοπαιδινού

Η ενσάρκωση του Θεού Λόγου είναι μία κτίση ασυγκρίτως ανωτέρα της πρώτης, αποτελεί μια δευτέρα δημιουργία ασυγκρίτως μεγαλυτέρα της πρώτης.

Στην μεν πρώτη πήραμε το «είναι», το όποιο δεν κρατήσαμε.

Διά της δευτέρας, της κενώσεώς Του, μας «κατεδίκασε», εάν επιτρέπεται να πω έτσι, στην υπεραξία της υιοθεσίας, ούτω ώστε να γίνωμε κληρονόμοι του Θεού και συγκληρονόμοι αυτού τούτου του Θεού Λόγου, ούτως ώστε να μας αποκαλή αδελφούς Του. Είδατε τί λέει στις Γραφές; «Υπάγετε και ύπατε τοις αδελφοίς μου». Αυτό, αν ερμηνευθή στο βάθος του, προκαλεί πραγματικά δέος και συγκίνηση. Για μας τους εξορίστους και δραπέτες πού προσβάλαμε με την όλη μας ζωή την θεία παναγάπη, εκένωσε τον εαυτό Του, υπέστη τέτοια θυσία, πού είναι πράγματι

συγκλονιστική, για να μας «καταδικάση» σ’ αυτή την μεγάλη υπεραξία στην όποια επιθυμούν «Ἄγγελοι παρακύψαι», κατά τον λόγο του Αποστόλου Πέτρου.

Ποιος από μας τώρα, μετά από όλες αυτές τις επαγγελίες, από όλες αυτές τις ευλογίες, τις όποιες παρέχει αδιακρίτως στον κάθε ένα, σε όλες τις εποχές, γενεές, ηλικίες, περιστάσεις, τόπους και τρόπους τα όποια δίδει ο Θεός με τόσην ευχέρεια, με τόσο πλούτο ποιος από μας είναι εκείνος ο όποιος δεν θα συγκινηθή και από ραθυμία και ανοησία θα μείνη έξω από όλη αυτή την πανευλογία, η όποια χαρίζεται σε οποιονδήποτε αγωνίζεται; Όλα αυτά θα τα προκαλέση μιά σωστή τοποθέτηση των πραγμάτων.

Αυτό λοιπόν θέλω να υπενθυμίσω, και σε μας πού μένομε εδώ, αλλά και στους αδελφούς μας, τα καλά αυτά παιδιά, τα όποια αύριο θα επιστρέψουν μέσα στην κοινωνία και θα συνεχίσουν την κοινωνική τους καριέρα, είτε σπουδάζοντας, είτε εργαζόμενοι. Θα ήθελα τούτο να παρακαλέσω, να μην νυστάξωμε και να μην χάσωμε αυτές τις ευκαιρίες, διότι αυτά δεν αποτελούν κάποιαν αφηρημένη έννοια την οποία ακούσαμε και περιτυλίσσεται μέσα σ’ ένα σωρό αμφιβολιών και ερωτηματικών.

Είναι η μεγαλύτερη πραγματικότης η οποία παρέχεται από τον Θεό αδιαψεύστως και την κρατεί κάθε άνθρωπος, κάθε χαρακτήρας, κάθε ηλικία, κάθε φυλή, όπου και αν βρίσκεται. Κανείς δεν πρέπει να διστάση. Εάν ήταν αξίες κοινωνικές, **θα ήταν δύσκολο να τις αποκτήσωμε, γιατί όσες φορές και αν θελήσωμε να γίνωμε μέτοχοι αυτών των άξιων, δεν είναι εύκολο να το επιτύχωμε, επειδή υπάρχουν άλλοι πιο επιτήδειοι από μας πού τις αρπάζουν και μείς μένομε πίσω.** Τούτα όμως τα όποια παρέχει ο Θεός, τα παρέχει όχι με μέτρο και, όπως είπα, σε κάθε περίπτωση, και στους ασθενείς, και στους αδυνάτους, και στους γέροντες, και στους μικρούς, και στους μεγάλους. Αρκεί μόνο να κάνουν σωστή επιλογή. Να αποφασίσουν σωστά να διαθέσουν τον εαυτό τους για την αγάπη του Θεού και, ως προς μεν τον Θεό, να διάκεινται αγαπητικά, ως προς τον εαυτό τους δε, να ευρίσκονται στην υπακοή.

Διερωτάται κανείς μερικές φορές, τί είναι αυτό το θείο θέλημα. Σήμερα, οι διάφορες κοσμοθεωρίες οι όποιες κατέκλυσαν την γενεά μας, παρέχουν την εικόνα ότι η θέση των πιστών έναντι του Θεού είναι αναξιοπρεπής. Με τέτοια μέσα προσπαθούν να μας θολώσουν τα νερά, πράγμα το όποιο δεν είναι σωστό. Οι εντολές του Θεού, πού είναι το θέλημά Του, δεν είναι κάτι το όποιο μας επιβάλλεται κατά τρόπο δεσποτικό, όπως αυτοί το εκφράζουν. Οι εντολές είναι τα μέσα εκείνα πού ανασύρουν την προσωπικότητά μας από την καταρράκωση και αποδεικνύουν ότι είμαστε λογικά όντα, είμαστε κατ' εικόνα και ομοίωσιν Αυτού τούτου του Θεού.

Οι εντολές τις όποιες επειγόμεθα να φυλάξωμε, δεν αφορούν τον Θεό, ούτε προσφέρουν κάτι σ' αυτόν. Απλούστατα είναι οι κανόνες της ηθικής, είναι οι νόμοι της αξιοπρέπειας και ανθρωπιάς, τους οποίους χάσαμε με την πτώση και με την ράθυμη και πεπλανημένη μας ζωή. Την άρνηση των εντολών, βιώσαμε μέσα μας σε μορφή έξεως και συνήθειας και αυτό μας μετάφερε σε μία παρά φύσιν ζωή και κατάσταση. Αυτές τις εντολές απαιτεί τώρα από μας ο σαρκωθείς Θεός Λόγος, ο όποιος μας παρέχει την σωτηρία από τον σταυρό Του και διά του παναγίου Του αίματος «καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας». Μόνο τούτο θέλει από μας, να «ἀγαπῶμεν ἀλλήλους» και να απέχωμε από την περιεκτική κακοήθεια πού καταρρακώνει την προσωπικότητά μας και την κάνει να μην ανήκει στα λογικά όντα, αλλά την ταυτίζει με τα κτήνη και τους δαίμονες.

Εάν λοιπόν αρνηθούμε τον παλαιό άνθρωπο, γινόμαστε μέτοχοι αυτής της κληρονομιάς, αυτής της θείας επαγγελίας, αυτής της υπέρ φύσιν αγάπης, όπου «ἐπιθυμοῦν Ἄγγελοι παρακύψαι». Στην ζωή αυτή, οτιδήποτε και αν προσπαθήσωμε να συγκεντρώσωμε στον εαυτό μας, δεν κερδίζομε τίποτε, είτε αυτές θεωρούνται ηθικές ή υλικές αξίες. Και για να κερδίσωμε αυτές τις αξίες, πόσες θυσίες χρειάζονται; Και αυτές οι θυσίες είναι οι αφορμές πού μας παρασύρουν να συνθηκολογούμε συνεχώς με την ανήθικη ζωή πού υποβιβάζει την προσωπικότητα μας. Λοιπόν εάν τις αρνηθούμε και σταθούμε στους όρους της αυτάρκειας και κάνωμε αυτά πού είναι μόνο χρεία, τότε ο χριστιανισμός είναι η πλέον ελεύθερη ζωή και η πλέον εύθυμη. **Γιατί, θέλοντας να ζήσωμε κατά Θεόν, έχομε πρώτα Αυτόν τον Θεό βοηθό, μέσω του οποίου «πάντα ἰσχύομεν», καθώς συνηγορεί ο Απόστολος Παύλος λέγοντας: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμούντι μέ Χριστῷ».**

Γι αυτό και πάλι επανέρχομαι να παρακαλέσω να μην παρασυρθούμε από τις ματαιότητες και από τις διάφορες κοσμοθεωρίες τις ψευδείς και ανύπαρκτες, οι όποιες εισάγονται με την πονηρία του σατανά για να μας αποπροσανατολίσουν και να χάσωμε τον σκοπό μας. Εμείς τώρα με την πείρα μας λέγομε: Ζήσαμε

χριστιανικά, Χάριτι Χριστού, χωρίς βέβαια να εκπληρώσωμε στην εντέλεια το θέλημα του Θεού για την ασθένεια μας, όμως ότι εξηρτάτο από μας το προσφέραμε. Και σας πληροφορούμε με την πείρα μας, ότι μόνο μέσα στην εν Χριστώ ζωή αισθανθήκαμε πραγματική ειρήνη, ανθρωπιά και αξιοπρέπεια. Έχοντας όλα αυτά υπ' όψιν σας, εύχομαι να εργαστήτε με περισσότερο ζήλο για την εκπλήρωση του προορισμού σας. Αμήν.

Πηγή: «Αθωνικά Μηνύματα»